

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/75/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116210583
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3116210583.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci žalobcu Ing. H. Z., bytom S. W. - T. 4, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Jozef Kováčik, s.r.o. so sídlom v Trenčíne, Legionárska 6434/2, IČO: 47 251 913 proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie náhrady škody, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 04. augusta 2021, č.k. 14C/120/2016-171, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. ako aj vo výroku II. o zamietnutí žaloby čo do sumy 14.750,- eur titulom nemajetkovej ujmy **p o t v r d z u j e.**

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. čo do zamietnutia žaloby v sume 5.024,50 eur titulom náhrady škody a vo výroku III. o náhrade trov konania **z r u š u j e a v e c v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 5.500,- eur a titulom náhrady škody sumu 1.737,50 eur a to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi vo výške 8%, o ktorej rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 08.06.2016 domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 30.853,78 eur a náhrady trov konania.

2. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že uznesením zo dňa 21.07.2004 bolo vznesené voči žalobcovi obvinenie pre trestný čin založenia zosnovania podporovania zločineckej a teroristickej skupiny a za účastníctvo na trestnom čine krátenia dane, poisťného, pričom ho Okresný súd Banská Bystrica uznesením zo dňa 24.07.2004 vzal do väzby s účinnosťou od 21.07.2004. Proti uzneseniu o vzatí do väzby podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením zo dňa 25.08.2004 zamietnutá. Tiež bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia a krajský súd uznesením zo dňa 19.01.2005 predĺžil žalobcovi väzbu do 21.07.2005. Dňa 14.04.2005 podal žalobca žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá bola uznesením zo dňa 27.05.2005 zamietnutá. Prokurátor podal dňa 23.06.2005 návrh na predĺženie väzby do 21.01.2016. Uznesením zo dňa 18.07.2005 bolo jeho návrhu vyhovie a sťažnosť žalobcu bola uznesením zo dňa 04.08.2005 zamietnutá. Žalobcov návrh zo dňa 06.09.2005 o nahradenie väzby písomným sľubom bola uznesením zo dňa 28.09.2005 zamietnutá. Prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry uznesením zo dňa 19.01.2006 prepustil žalobcu ihneď na slobodu. Uznesením zo dňa 12.03.2013 bolo trestné stíhanie proti žalobcovi zastavené. Väzba žalobcu tak trvala od 21.07.2004 do 19.01.2006. Žalobca plnou mocou zo dňa 04.10.2004 poveril na zastupovanie advokáta JUDr. Jána Pavlovského, ktorý zomrel a jeho agendu

prevzal advokát JUDr. Peter Kočíčka. JUDr. Ján Pavlovský vykonal podľa vyúčtovania 21 právnych úkonov a spolu si uplatnil trovy konania vo výške 81.918,- Sk, pričom žalobca dlh uznal a zaviazal sa ho zaplatiť v ôsmich splátkach. Žalobca zaplatil v splátkach časť dlhu a zostatok dlhu nebol vymáhaný. Z trestného spisu ďalej vyplýva, že žalobca udelil 22.07.2004 plnú moc na zastupovanie pre advokáta Mgr. Maroša Uhaľa a túto plnú moc vypovedal 26.07.2004. Mgr. Maroš Uhaľ vyfakturoval žalobcovi za právnu pomoc sumu 40.000,- Sk za zastupovanie v trestnej veci, ktorá bola uhradená v hotovosti. Z faktúry zo dňa 08.09.2004 vyplýva, že dodávateľ JUDr. Ján Havlát fakturoval G. Z. sumu 158.903,10 Sk za právne služby - zmluvnú odmenu. Z faktúry zo dňa 30.09.2004 vyplýva, že dodávateľ JUDr. Ján Havlát fakturoval G. Z. sumu 26.134,50 Sk za právne služby s tým, že bola uhradená zálohová platba vo výške 31.096,90 Sk. Zo správy JUDr. Havláta ďalej vyplýva, že zmluva o právnej pomoci bola uzatvorená s G. Z., pretože žalobca bol v tom čase vo väzbe. Faktúry za služby ňou boli uhradené, pretože voči nej neevidujú žiadne pohľadávky. V trestnom spise sa plná moc nenachádza.

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. a/ ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 7, § 8 ods. 5 písm. a/ ods. 6 písm. a/, § 15 ods. 1, § 16, § 17, § 18, § 19 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu v znení neskorších predpisov, ďalej ust. § 37 ods. 1 Trestného poriadku zák.č. 141/1961 Zb. účinného do 31.08.2004, ďalej ust. § 1 vyhl.č. 163/2002 Z.z. účinnej do 01.01.2005, ďalej § 2, § 4 ods. 1, § 15 ods. 1 písm. d/, § 15 ods. 5, § 16 ods. 1, 2 písm. c/ ods. 4, § 19 ods. 3, § 1 ods. 3 vyhl.č. 163/2002 Z.z. účinnej do 01.01.2005, tiež § 12 ods. 3 písm. c/, § 16 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. h/, § 14 ods. 4, § 1 ods. 3 vyhl.č. 655/2004 Z.z. účinnej do 30.06.2005, § 63 Trestného poriadku č. 301/2005 Z.z..

4. V prejednávanej veci súd v zmysle ust. § 16 zák.č. 514/2003 Z.z. ustálil predmet sporu, teda o akom nároku je v zmysle tohto ustanovenia oprávnený rozhodovať. Obrátil svoju pozornosť na obsah žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 20.09.2013 adresovaný Ministerstvu spravodlivosti SR advokátom žalobcu Mgr. Jurajom Šimuny, ktoré bolo doručené tomuto orgánu 15.10.2013. Podanie bolo nezrozumiteľné a preto až na výzvu orgánu verejnej správy bolo advokátom ustálené, že základom nároku na náhradu škody bolo výlučne uznesenie zo dňa 24.07.2004 o vzatí žalobcu do väzby. Škoda, ktorú si žalobca týmto podaním uplatňoval predstavovala sumu 1.000.000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a sumu 6.762,- eur náhrady trov právneho zastúpenia a jeho návrhu vyhovené nebolo. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca si uplatnil pred súdom nárok na náhradu škody spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vo výške 10.353,78 eur a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20.205,- eur titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia a rozhodnutím súdu o jeho vzatí do väzby. Z citovaných zákonných ustanovení (§ 16 zák.č. 514/2003 Z.z.) vyplýva, že pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Takže predmetom sporu v danom prípade môže byť iba nárok na náhradu škody v súvislosti s vydaním uznesenia o vzatí žalobcu do väzby vo výške uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy 20.250,- eur a trovy konania vo výške predbežne prerokovanej sumy ohraničenej s výškou 6.762,- eur, avšak iba tie trovy, ktoré vznikli v súvislosti s vydaním uznesenia o vzatí žalobcu do väzby, po dobu jeho prepustenia z väzby, teda za obdobie od 21.07.2004 do 19.01.2006. V časti o zaplatenie trov konania vo výške 3.591,78 eur bola žaloba nedôvodná a súd ju preto zamietol, pretože tento nárok nebol v tomto rozsahu predbežne prerokovaný.

5. Súd sa v prvom rade zaoberal vznesenou námietkou premlčania. V zmysle § 19 zák.č. 514/2003 Z.z. žalovaný sa dozvedel o škode v deň, kedy mu bolo doručené uznesenie zo dňa 12.03.2013, ktorým bolo trestné stíhanie proti žalobcovi zastavené. V spise OR PZ v Rimavskej Sobote sa však doručky nenachádzajú a nachádza sa tam iba uznesenie s vyznačeným dátumom právoplatnosti v prípade žalobcu 01.04.2013, čo nemôže zodpovedať realite, pretože v tento deň bol Veľkonočný pondelok. Pokiaľ proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania bola prípustná sťažnosť v lehote 3 dní od doručenia uznesenia a deň doručenia sa do podania sťažnosti nezapočítaval, toto uznesenie mohlo byť žalobcovi doručené s najväčšou pravdepodobnosťou dňa 27.03.2013. Pokiaľ posledný deň lehoty mal pripadnúť na 31.03.2013 a 01.04.2013 sa považoval omylom za pracovný deň, kedy bola vyznačená právoplatnosť. Žaloba mohla byť podaná na súde v lehote do 28.03.2016 s pripočítaním lehoty 6 mesiacov na predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody, teda najneskôr do 28.09.2016. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za 10 rokov odo dňa, kedy bolo poškodenému doručené oznámenie rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda. To neplatí, ak ide o škodu na zdraví, alebo škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe, takže na rozhodnutie o väzbe sa nevzťahuje 10 ročná lehota odo dňa doručenia uznesenia o vzatí do väzby. Žaloba bola podaná na súd dňa 08.06.2016, teda včas a nárok súd nepovažoval za premlčaný.

6. Zo skutkového hľadiska je v prejednávanej veci rozhodujúce, že proti žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie, ktoré neskončilo jeho právoplatným odsúdením a trestné stíhanie bolo zastavené a súčasne, že v rámci uvedeného trestného stíhania bol žalobca vo výkone väzby v období od 21.07.2004 do 19.01.2006, teda 18 mesiacov. Vo všeobecnosti štát, teda žalovaný zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci § 1 písm. a/ zák.č. 514/2003 Z.z. Štát za podmienok stanovených zákonom zodpovedá za škodu spôsobenú aj nezákonným rozhodnutím, resp. rozhodnutím o väzbe a svojej zodpovednosti sa nemôže zbaviť. Na základe uvedeného zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvineného, teda rozhodnutím o väzbe v takomto konaní. Na vznik zodpovednosti štátu za škodu z titulu nezákonného rozhodnutia je nevyhnutné súčasné splnenie zákonných predpokladov, ktorými sú nezákonné rozhodnutie, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Nezákonným rozhodnutím treba v tejto súvislosti rozumieť rozhodnutie orgánu verejnej moci vydané v medziach jeho právomoci, ktoré bolo na základe oprávneného prostriedku poškodeného príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť. Škodou je vo všeobecnosti akákoľvek ujma v majetkovej sfére poškodeného vyjadriteľná v peniazoch a napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia. Príčinnou súvislosťou je skutková otázka objektívnej nevyhnutnosti pôsobenia príčiny na následok, resp. vplyvania následku z príčiny, t.j. o vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou (nemajetkovou ujmu) priamy a bezprostredný vzťah príčiny a následku. Obdobne na vznik zodpovednosti štátu za škodu a nemajetkovú ujmu žalobcu z titulu rozhodnutia o väzbe je nevyhnutné splnenie zákonných predpokladov, ktorými sú rozhodnutie o väzbe, vykonanie väzby, zastavenie trestného stíhania, prípadne oslobodenie spod obžaloby, alebo skončenie trestného stíhania a postúpenie veci inému orgánu, absencia negatívnych zákonných podmienok, vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi väzbou a škodou, resp. nemajetkovou ujmu.

7. V prejednávanej veci si žalobca uplatnil proti žalovanému nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, ktorým je rozhodnutie o vzatí do väzby zo dňa 21.07.2004. Zo skutkových okolností v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca bol stranou v predmetnom trestnom stíhaní, ktorému bolo vznesené obvinenie. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako aj proti uzneseniu o vzatí do väzby podal žalobca sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo zrušené úradom špeciálnej prokuratúry, lebo skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie žalobca nespáchal a skutok, pre ktoré bolo trestné stíhanie vedené nie je trestným činom a preto uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi vrátane rozhodnutia o vzatí do väzby predstavujú nezákonné rozhodnutia ako jeden z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu a nemajetkovú ujmu. Uznesenie o vzatí žalobcu do väzby predstavuje rozhodnutie o väzbe, ktoré po zastavení trestného stíhania predstavuje jeden z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu. Žalovaným tvrdená negatívna podmienka zavinenia väzby zo strany žalobcu vo vzťahu k jeho právu na náhradu škody nebola zistená, pretože z obsahu spisu nevyplyvajú žiadne podklady pre záver o tom, žeby si väzbu zaviniť žalobca sám, keď za takéto zavinenie nemožno považovať samotné skutkové okolnosti, z ktorých orgány činné v trestnom konaní pôvodne vyvodili záver o spáchaní trestného činu žalobcom, ktoré podozrenie sa však podľa výsledku trestného stíhania nakoniec nepotvrdilo, keďže toto podozrenie sa nepotvrdilo, nemožno z neho vyvodzovať ani zavinenie žalobcu na väzbe.

8. V súvislosti s predmetným trestným stíhaním žalobca dňa 04.10.2004 splnomocnil na svoje zastupovanie JUDr. Jána Pavlovského na základe plnej moci a súd mal za preukázané vykonané a účelne vynaložené úkony právnej pomoci spolu vo výške 553,05 eur (16.661,- Sk) a žalobca uhradil trovy vo výške 31.918,- Sk. Súd nepriznal uplatnené náhrady za 14 úkonov, ktoré neboli preukázané. Súd mal tiež za preukázané, že žalobca splnomocnil advokáta Mgr. Maroša Uhaľa v čase od 22.07. do 26.07.2004 a zaplatil mu zmluvnú odmenu vo výške 40.000,- Sk. Tento advokát podľa trestného spisu vykonal úkonu spolu v hodnote 1.184,45 eur (35.682,50 Sk). V prejednávanej veci súd uznal za preukázanú a opodstatnenú škodu vzniknutú žalobcovi za zastupovanie vyššie uvedenými advokátmi v súvislosti s jeho konaním o väzbe vo výške 1.737,05 eur. Súd neuznal za preukázané trovy vykonané advokátom JUDr. Jánom Havlátom, pretože plnú moc na zastupovanie uzavrela G. Z.. Originál plnej moci sa nezachoval a táto za služby aj zaplatila a z tejto zmluvy je zviazaný zásadne ten z manželov, ktorý ju uzavrel. Vzhľadom na stratu zväzkov trestného spisu č. 10, 11 a 12 sa nepodarilo preukázať výšku vynaložených trov, ani to, či úkony boli predmetom rozsahu vykonané a mali priamy súvis s väzbou žalobcu. Preto súd v prevyšujúcej časti nárok na náhradu skutočnej škody spočívajúcej v trovách konania zamietol.

9. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súd vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (rozhodnutie ÚS SR III. ÚS 288/2017 zo dňa 05.12.2017). Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady. Súd sa preto oboznámil s obdobnými prípadmi a zistil, že v týchto prípadoch trestné stíhanie bolo neporovnateľne kratšie a za trvanie väzby v porovnateľnom období EŠLP priznával náhrady nemajetkovej ujmy napr. v prípade Kučera 20 mesiacov väzby 6.000,- eur a u O. za 23 mesiacov väzby 6.500,- eur. Z výsluchu žalobcu bolo preukázané, že pred tým, ako sa dostal do väzby mal firmu od roku 2002 a zaoberal sa certifikáciou manažérstva kvality a zavádzal rôznym osobám systémy certifikácie a vykonával poradenstvo efektivity riadenia firiem. Bol akreditovaný na ministerstve hospodárstva, mal dvoch zamestnancov. V tom čase bol ženatý, bezúhonný a mal tri deti. V čase, keď bol vzatý do väzby, polícia prišla k nemu ráno obišlo sa to bez nejakých konfliktov. Deti boli vydesené a plakali. Keď bol vo väzbe manželka deťom klamala, že je na zahraničnej ceste, avšak nakoniec zobrala do väzby na návštevu stredného syna. Neskôr sa to dozvedeli kde je aj ostatné deti a zmenilo to ich pohľad na morálne hodnoty, ktoré im vstúpili. Z domu mu polícia zobrala počítač. Deti to videli, neskôr boli terčami rôznych narážok od ľudí a detí, kde je žalobca a podobne. Pokiaľ ide o manželku poznačilo to ich rodinný život. Ostala na všetko sama, musela deti vozit' do školy do Dubnice nad Váhom, mala autonehodu, ktorú zavinił iný vodič. Deti boli v nemoci a v súčasnosti je traumatizovaná už len z toho, keď príde oznámenie o doručení zásielky, ktoré má žltú farbu. Svedkyňa G. Z. tieto skutočnosti potvrdila a uviedla, že zostala zo dňa na deň sama. Trovy na advokátov išli do státisícov a myslela si, že žalobcu čoskoro pustia, avšak toto sa nestalo. Konanie sa ťahalo a museli sa vzdať rodinných plánov. Pôvodne chceli väčšiu rodinu, ďalšie dieťa, ale žalobca zostal zablokovaný a rovnako sa dostali do finančných ťažkostí. Našťastie na deťoch sa to nepodpisalo do takej miery, žeby chodili poza školu, alebo sa dali na drogy. Všetky vyštudovali, dvaja už majú vyštudované vysoké školy a tretí bilingválne gymnázium, avšak ťažšie sa presadzujú, pretože majú narušenú vieru v tento systém. Ich manželstvo väzbu ustálo, stále sú manželia, žijú v tej istej obci. Žalobca mal kandidovať v obci za starostu od čoho upustil. V roku 2010 bol zvolený za poslanca obecného zastupiteľstva a bol ním jedno funkčné obdobie. Situácia sa zhoršila aj v práci. Firmu žalobca má 20 rokov a v súčasnosti má 8 zamestnancov. Počas desiatich rokov postupne stratil klientelu, pretože konkurencia bola veľká a títo konkurenti oznámili jeho klientom, že je vo väzbe a tak čelil úbytku klientely a samozrejme mal aj exekučné konanie, keďže sa dostali do zlej situácie. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že 8 mesačná bezdôvodná väzba zásadným spôsobom poznačila žalobcu osobne ako aj pracovný život. V dôsledku výšky hrozaceho trestu mal obavy rozšíriť svoju rodinu o ďalšie dieťa, dostal sa do finančných ťažkostí, pretože kým bol vo väzby nepracoval, čo využili konkurenčné firmy a prebrali mu zákazníkov. Následne sa dostal do finančných ťažkostí, čo vyplýva z toho, že trovy advokátovi JUDr. Kočičkovi hradil až na základe dohody o uznaní dlhu a vybudovať znovu firmu a postaviť sa finančne na nohy a získať si dôveru občanov v obci, aby sa stal poslancom a napraviť vzťahy s deťmi po návrate z väzby ho iste stálo nemalé úsilie. Preto súd vzhľadom na vyššie uvedené zhodnutia EŠLP v obdobných veciach považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za bezdôvodnú väzbu vo výške 5.500,- eur a vo zvyšku návrh ako bezdôvodný zamietol.

10. Podľa § 232 ods. 3 CSP a na základe žiadosti žalovanej umožnil žalovanej zaplatiť danú sumu v 30-dňovej lehote od právoplatnosti rozsudku.

11. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 252 ods. 2 a § 262 ods. 2 CSP. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 20.250,- eur titulom nemajetkovej ujmy a 10.353,78 eur titulom náhrady škody. V prípade nemajetkovej ujmy závisí jej výška od úvahy súdu a v týchto prípadoch nemožno mať za neúspešného žalobcu, nakoľko mu bola priznaná časť uplatneného nároku. Stranu nemožno zaťažovať zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Preto treba mať zato, že v rámci nemajetkovej ujmy bol žalobca 100% úspešný a teda vychádza z fikcie, že žalobca si uplatnil titulom nemajetkovej ujmy túto sumu, ktorú mu súd priznal. Celkovo tak treba mať zato, že žalobca požadoval uhradiť sumu 15.853,78 eur (5.500,- eur nemajetková ujma a 10.353,78 eur náhrady majetkovej škody za trovy obhajoby) a bol úspešný v sume 7.237,50 eur, čo predstavuje úspech v spore 46% a neúspech 54%. Pomer úspechu a neúspechu je tak 8% trov v neprospech žalovaného. Preto žalovanému patrí vo vzťahu k žalobcovi náhrada trov konania vo výške 8%. O výške náhrady trov rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala včas odvolanie žalovaná, ktorá žiadala, aby krajský súd ako súd odvolací napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, v časti v ktorej bolo nároku žalobcu vyhovené vrátane trov konania zmenil tak, že žalobu zamietne, a žalovanej prizná náhradu trov konania v plnom rozsahu, alternatívne zruší, a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalovaná v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej uskutočniť jej patriace procesné práva, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade poukazovala na zavinenie väzby zo strany žalobcu. Jednu z negatívnych zákonných podmienok uvedených v § 8 ods. 6 zák.č. 514/2003 Z.z., za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne je zavinenie väzby žalobcom. Vzhľadom nato, že zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody zákon bližšie nedefinuje, je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom. Pre posúdenie zavinenia osoby žiadajúcej náhradu škody sú významné skutočnosti, ktoré boli dôvodom pre vzatie obvineného do väzby. Vzhľadom k tomu, že zákon o zodpovednosti za škodu nevyžaduje určitú formu zavinenia väzby, postačuje k naplneniu tohto predpokladu i nevedomá nebanlivosť. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby v zmysle cit. ustanovenia znamená, že jeho zavinené konanie bolo dôvodom k podaniu a vyhovaniu návrhu na jeho vzatie do väzby. Záver súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Zároveň svedčí o tom, že napadnuté rozhodnutie v tejto časti je nedostatočne odôvodnené a tým pádom nepreskúmateľné, pretože nedáva odpoveď nato, prečo žalovanou namietané konanie žalobcu, v ktorom videla zavinenie väzby žalobcom nespĺňa podmienky zavinenia väzby v zmysle § 8 ods. 6 zák.č. 514/2003 Z.z., pre ktorú nárok na náhradu škody nevznikne. Nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie vidí žalovaná v tom, že pri posúdení otázky zavinenia väzby žalobcom sa riadil výsledkom trestného stíhania žalobcu. Ak by však prihliadal na výsledok trestného stíhania, naplnenie negatívnej podmienky by reálne nikdy nebolo možné. Z uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica vyplýva, že žalobca bol vzatý do väzby aj preto, že vzhľadom na charakter páchanej trestnej činnosti a jej rozsah možno reálne predpokladať, že obvinení budú v tejto trestnej činnosti pokračovať. Tento predpoklad zvyrazňujú i veci zaistené u jednotlivých obvinených pri domových prehliadkach, poprípade pri prehliadkach iných priestorov (už vyhotovené ďalšie fiktívne faktúry, čisté opečiatkované a podpísané pokladničné doklady a čisté papiere, pečiatky firiem a podobne). Dňa 21.07.2004 o 6tej hodine bola v rodinnom dome žalobcu vykonaná domová prehliadka, pri ktorej bolo zaistených aj viacero pečiatok od rôznych subjektov. To, že žalobca držal pečiatky rôznych subjektov, v ktorých buď vôbec alebo v tom čase ako štatutárny orgán/ živnostník nefiguroval, predstavuje zavinené konanie, ktorým si žalobca privodil vedenie celého trestného stíhania voči jeho osobe, vrátane jeho vzatia do väzby. Je teda zrejmé, že vo vyšetrovacom spise existoval dôkaz, ktorý preukazoval zavinené konanie žalobcu, ktorý bol dôvodom na podanie vyhovenia návrhu na jeho vzatie do väzby ergo, ktorý odôvodňoval zavinenie žalobcu na jeho vzatí do väzby. Zavinenie obvineného znamená, že také zavinené konanie, ktoré bolo dôvodom na podanie a vyhovenie návrhu na jeho vzatie do väzby. Jeho správanie bolo dôvodom k obave, že v danom prípade bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný. Súd prvej inštancie pri posúdení otázky zavinenia väzby žalobcom dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Čo sa týka posúdenia nároku na náhradu majetkovej škody, účelom preukázania dôvodnosti nároku na náhradu trov obhajoby JUDr. Jánom Pavlovským, predložil žalobca spolu so žalobou podanie zo dňa 09.05.2007 označené ako výzva na zaplatenie, ktoré obsahovalo zoznam úkonov právnej služby vykonaných JUDr. Jánom Pavlovským a výšky odmeny vrátane režijného paušálu. Zo správy JUDr. Petra Kočičku osoby poverenej likvidáciou Advokátskej kancelárie JUDr. Jána Pavlovského vyplýva, že žalobca zaplatil splátky vo výške 11.918,- Sk, 10.000,- Sk a 10.000,- Sk a zostatok dlhu JUDr. Kočička nevyháňal. Napriek námietkam, že vo výzve na zaplatenie je uvedené, že JUDr. Pavlovský vykonal 21 úkonov právnej služby, no rozpísaných bolo 20 úkonov právnej služby, v prípade úkonov právnej služby uvedených pod poradovými číslami 2 až 8 ide o nepreukázané porady s klientom, úkony právnej služby uvedené pod poradovými číslami 9 až 12 nie sú v príčinnej súvislosti s väzbou a v prípade úkonov právnej služby uvedených pod poradovým číslom 14 až 20 ide o nepreukázané porady s klientom. Uskutočnenie úkony právnej služby uvedeného pod poradovým číslom je sporné, pretože žalobca uvádza, že žiadosť o prepustenie z väzby podal až dňa 14.04.2005. Napriek týmto námietkam žalovanej súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov obhajoby aj za účasť na výsluchu dňa 16.12.2004 a za účasť na výsluchu spoluobvinenej p. H.. Napadnutý rozsudok tak nespĺňa požiadavku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Čo sa týka trov obhajoby Mgr. Marošom Uhaľom za preukázanie dôvodnosti nároku na náhradu trov obhajoby vo výške 1.327,76 eur (40.000,- Sk) predložil žalobca faktúru na túto sumu bez akejkoľvek špecifikácie úkonov právnej služby. Pokiaľ súd nepozná rozsah jednotlivých úkonov a z čoho

celková suma trov obhajoby pozostáva, nemôže jednotlivé nároky na náhradu trov obhajoby preskúmať a taktiež žalovaná nie je schopná sa k nim relevantným spôsobom vyjadriť. Súd prvej inštancie žalobcovi uložil, aby nároky na náhradu trov obhajoby špecifikoval a žalobca tak ani do najbližšieho pojednávania, ba ani na ďalších pojednaniach neurobil, pričom na jeho predloženie mal viac ako 8 mesiacov. Toto svedčí o pasivite žalobcu. Pokiaľ súd nepozná rozsah jednotlivých úkonov, nemôže uvedený nárok preskúmať a taktiež žalovaný nie je schopný k nim zaujať stanovisko. Za prekvapivý preto považovala žalovaná rozhodnutie súdu prvej inštancie, na základe ktorého bolo priznané žalobcovi nárok na ich náhradu, hoci úbytok majetkových hodnôt na strane žalobcu v tejto súvislosti preukázaný nemal. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že suma 40.000,- Sk bola uhradená dňa 26.07.2004, no nevie uviesť kým. Napriek tomu súd mal za preukázané, že žalobca zaplatil odmenu v tejto výške. Ďalej žalovaná namietala úkony právnej služby pre Mgr. Maroša Uhaľa a to účasť na výsluchu dňa 22.07.2004, ktorý nie je v príčinnej súvislosti s väzbou, ale s trestným stíhaním a v prípade úkonu právnej služby označeného ako sťažnosť, ide o sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorá rovnako nie je v príčinnej súvislosti s väzbou. Minimálne za tieto úkony právnej služby nemal súd prvej inštancie nárok na ich náhradu priznať. Čo sa týka nároku na náhradu trov konania, súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 8%. Žalovaná namietala tento výrok ako výrok závislý na výroku I., ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov nemajetkovej ujmy vo výške 5.500,- eur a náhradu na majetkovú škodu vo výške 1.737,50 eur. Poukázala na rozhodnutie ÚS SR IV. ÚS 652/2018, z ktorého vyplýva, že rozhodnutia o náhrade trov konania musí mať svoje vnútorné limity, pretože ináč by bolo v rozpore s rozumným usporiadaním procesných vzťahov. Pokiaľ žalobcovi bola priznaná ochrana v podobe zachovania jeho práva na plnú náhradu trov konania proti žalovanej len preto, lebo bol úspešný na základe svojho nároku, ktorá však výška bola súdom priznaná s výrazným obmedzením, priznať za akýchkoľvek okolností strane konania, ktorá vo veci svojim zjavne neprimeraným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy neuspela, právo na plnú náhradu trov konania, ktoré jej vznikli v príčinnej, vecnej a časovej súvislosti s uplatnením jej práva v konaní pred všeobecným súdom by bolo v rozpore s platnou účinnou právnou úpravou interpretovanou súladne ochrannou funkciou civilného práva procesného. Keďže súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov nemajetkovej ujmy vo výške 5.500,- eur oproti požadovanej sume 25.000,- eur, mala žalovaná zato, že pre zjavný rozpor s rozumným usporiadaním procesných vzťahov nebolo možné žalobcovi priznanie vo vzťahu k nemajetkovej ujme na náhradu trov konania. Žalobca sa domáhal celkovo náhrady škody vo výške 30.853,- eur napadnutým rozsudkom bola žalovaná zaviazaná zaplatiť mu náhradu vo výške 5.500,- eur titulom nemajetkovej ujmy a majetkovej škody vo výške 1.737,50 eur, vo zvyšku bola žaloba zamietnutá. Celkovo tak úspech žalovanej predstavuje 76,54%, úspech žalobcu 23,46%, čo činí celkový úspech žalovanej 53,08%. Vzhľadom k tomu mal súd rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania v tejto výške a nie ako tak tomu je v rozsudku súdu prvej inštancie.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalobca a to voči výroku I. a III. napadnutého rozsudku. Poukazoval na tú skutočnosť, že žalobca bol časťou výroku I., ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.500,- eur by súhlasil v prípade, ak by bol tento nárok posudzovaný len za obdobie trvania jeho väzby za čas od 21.07.2004 do 19.01.2006. On si však uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy za obdobie celého jeho trestného stíhania, t.j. za obdobie viac ako 8 a pol roka a preto žiada priznať náhradu nemajetkovej ujmy v plnej uplatňovanej výške 20.250,- eur z tých istých dôvodov ako doposiaľ a ako boli súdom prvej inštancie zistené. Rovnako nesúhlasí so zaviazaním žalovanej zaplatiť mu náhradu škody iba vo výške 1.737,50 eur a žiada, aby mu zaplatila celkovo náhradu škody vo výške 6.762,- eur. Rovnako žiadal zmeniť výrok III. napadnutého rozsudku a priznať mu náhradu trov konania vo výške 100%. Poukázal na tú skutočnosť, že žalobou zo dňa 08.06.2016 si uplatnil náhradu škody vo výške 10.353,78 eur na základe ust. § 17 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.250,- eur na základe ust. § 17 ods. 1 potom, čo jeho nárok na predbežné prerokovanie náhrady škody bol žalovanou odmietnutý. Priznanou náhradou škody, ktorá mu vznikla zaplatením odmeny advokátovi považuje za nesprávne určenú. Podaním zo dňa 20.09.2013 si uplatnil u žalovanej náhradu vo výške 6.762,- eur a preto žiadal, aby mu v tejto výške aj bola priznaná. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že v súvislosti s jeho viac ako 8 a pol rokom trvajúcim trestným stíhaním zaplatil viacerým obhajcom spolu čiastku 261.918,- Sk, čo sa rovná čiastke 8.694,08 eur. Pokiaľ z tejto sumy navrhol predbežne prerokovať časť vo výške 6.762,- eur a následne si v žalobe uplatnil jej zaplatenie vo výške 10.353,78 eur, mohla byť premlčaná len tá časť žalobou uplatneného nároku vo výške prevyšujúcej sumu 6.762,- eur. Obmedzenie jeho nároku na náhradu škody len za obdobia trvania väzby, považuje za nesprávne skutkové zistenia a právne posúdenie súdom prvej inštancie. Návrhom zo dňa 20.09.2013 navrhol žalovanej predbežne

prerokovať návrh na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nezákonného trestného stíhania, nezákonnosti trvania väzby a nezákonného obvinenia. Žalovaná ho vyzvala na označenie rozhodnutia, ktorý je základom nároku, avšak túto výzvu považuje za neoprávnenú, pretože v jeho pôvodnom návrhu bolo skutkovo určite zrozumiteľne a nezameniteľne uvedené tri tituly, na základe ktorých si svoj nárok uplatňuje. Pokiaľ následne jeho právny zástupca na túto výzvu reagoval a základ nároku na náhradu škody označil uznesenie OS Banská Bystrica o vzatí do väzby, neznamená to, že by bol vzatý späť nárok na predbežné prejednanie náhrady škody aj z dôvodu nezákonného trestného stíhania z dôvodu nezákonného obvinenia. Z gramatického výkladu výzvy žalovanej jasne vyplýva, že označil iba jedno rozhodnutie z viacerých jeho vymenovaných rozhodnutí. Na túto časť výzvy žalovanej a jeho reakciu nie je možné prihliadať aj keby to uviedol, nikdy nezobral späť žiadosť o prejednanie nároku na náhradu škody aj z titulu nezákonne vzneseného obvinenia. Za nesprávne právne posúdenia skutkové zistenie považuje názor súdu, podľa ktorého mu neuznali za škodu odmenu za obhajobu vyplatenú JUDr. Havlátovi z dôvodu, že plnú moc mu udelila jeho manželka. Bolo potrebné posudzovať udelenie plnej moci jeho manželkou v jeho obhajobe v trestnom konaní podľa § 39 Trestného poriadku o zvolenom obhajcovi a § 143 a nasl. OZ o bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Jeho manželka udelením plnej moci JUDr. Jánovi Havlátovi neuzavrela s ním dohodu o poskytnutí právnej služby medzi nimi dvomi, ale iba mu udelila oprávnenie v trestnom konaní obhajovať jeho ako jej manžela. On zvolenie obhajoby prijal. Nie je podstatné, kto odmenu za právnu službu jeho obhajcovi zaplatil, ale podstatné je, či táto odmena bola zaplatená z majetku patriaceho do BSM. Z výpovede manželky vyplýva, že trovy konania, ktoré išli do státisícov hradila z predaja bytu v Banskej Bystrici, z ktorého sa presťahovali a z peňazí, ktoré mali na rekonštrukciu a musela si aj požičať. On ako dotknutý bezpodielový spoluvlastník tieto úkony ako neplatné nikdy nenamietal. Zaplatením odmeny JUDr. Havlátovi za jeho obhajobu došlo k zmenšeniu jeho majetku, teda k jeho škode. Ako žalobca preukázal potvrdením jednotlivých advokátov, ktorí ho obhajovali, ktoré potvrdenia boli prečítaním ako dôkazy v konaní vykonané, že zo svojho majetku zaplatil v príčinnej súvislosti z jeho nezákonným trestným stíhaním min. sumu 8.694,08 eur. Pri prípadnej úvahe, či advokáti si uplatnili odmenu za skutočne vykonané úkony je potrebné vychádzať z ust. § 18 ods. 2 zák.č. 586/2003 Z.z., podľa ktorej je advokát povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou a pri využívaní právnych podmienok dbať na účelnosť a hospodárnosť poskytovanej právnej služby. Táto domnienka v tomto konaní vyvrátená nebola. Žiadal preto, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol zmenený tak, že mu bude priznaná nemajetková ujma vo výške 20.250,- eur, náhrada škody vo výške 6.762,- eur, vo zvyšku bude žaloba zamietnutá a bude mu priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 100% a náhrada trov odvolacieho konania vo výške 100%.

14. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá poukázala na znenie ust. § 16 ods. 1, 2, 4 zák.č. 514/2003 Z.z.. Uviedla, že je nepochybné, že žalobca zastúpený právnym zástupcom podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Obsah žiadosti bol pomerne rozsiahly, avšak obmedzoval sa na opis priebehu trestného konania. Na poslednej strane žiadosti uviedol len toľko, že žiada náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000.000,- eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 6.762,- eur. Zo žiadosti tak nebolo zrejmé, z akého titulu sa žalobca týchto nárokov domáha, a preto ministerstvo spravodlivosti pristúpilo k zákonnej možnosti adresovania výzvy žiadateľovi, keďže žalobca si uplatnil jednu sumu náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy, nekonkretizoval titul a nebol zrejmý mechanizmus vzniku škody. Právny zástupca žalobcu na výzvu reagoval odpoveďou, v ktorej jednoznačne uviedol, že základom nároku na náhradu škody je uznesenie o vzatí do väzby. V tomto rozsahu bol nárok uplatnený žalobcom aj predbežne prerokovaný a neuspokojený. Bol tom žalobcov právny zástupca, ktorý sformuloval žiadosť o náhradu škody spôsobom, ktorý neumožňoval jej predbežné prerokovanie a na výzvu odpovedal spôsobom prezentovaným. Ak je uplatnený jeden nárok na náhradu majetkovej škody a jeden nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nie je možné za poškodeného iniciatívne vyhľadávať, čo by mohlo byť spôsobilé spôsobiť škodu. Je na poškodenom, aby jasne vymenoval tituly a konkretizoval, ako mu tieto spôsobili ujmu. Žalobca tak nepostupoval, za titul označil rozhodnutie o väzbe a je neakceptovateľné, aby bolo možné v súdnom konaní rozhodovať o nárokoch spojených s iným titulom a zásahom. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Žalovaná teda súhlasí s postupom súdu prvej inštancie, ktorý nároky uplatnené žalobcom posudzoval výlučne v súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Čo sa týka nepriznania náhrady majetkovej škody predstavujúcej odmenu vyplatenú za právne služby poskytnuté JUDr. Havlátovi, k tomuto je potrebné poukázať na závery súdu prvej inštancie a na skutočnosť, že žalobca poskytnutie právnych služieb v uplatnenom rozsahu nepreukázal a nebolo možné teda ani ustáliť existencie príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím o väzbe a uplatnenou náhradou majetkovej škody v

tejto časti. Žalovaná poukázala na ust. § 18 ods. 1, 3 zák.č. 514/2003 Z.z., kedy z cit. ustanovení je zrejme, že ak má byť poškodenému poskytnutá náhrada škody spočívajúca v náhrade trov konania, je možné iba za predpokladu preukázania, že tieto úkony sa uskutočnili, boli účelne vynaložené a že na ne bola poškodeným uhradená obhajcovi odmena. V sporovom konaní nemožno akceptovať postup žalobcu, ktorý dôvodnosť svojho nároku nepreukáže, v podstate túto povinnosť prenáša na druhú stranu sporu a navyše žiada, aby žalovaná znášala dôsledky jeho dôkaznej núdze. Pokiaľ teda súd prvej inštancie nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody predstavujúcej odmenu za právne služby JUDr. Jána Havláta zamietol, je jeho rozhodnutie správne a zákonné. Vo všeobecnosti sa žiada potom uviesť, že v žalobcom podanom odvolaní viac ako skutková a právna argumentácia vystupuje požiadavka na sankcionovanie žalovanej za obsah úkonov žalobcu riadne zastúpeného právnym zástupcom v rámci predbežného prerokovania nároku. Nejde tu však o spor s ochranou slabšej strany, a preto akceptovanie uvedeného by znamenalo porušenia práva žalovanej na spravodlivý proces. Čo sa týka formulovanej požiadavky na priznanie nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ani s týmto sa nemožno stotožniť. Treba zdôrazniť, že žalobca pôvodne požadoval náhradu majetkovej škody vo výške 10.353,78 eur v súčasnosti v odvolaní požaduje náhradu vo výške 6.762,- eur. Už z tohto je zrejme, že aj v prípade vyhovenia odvolaniu žalobcovi, na takýto postup by neboli splnené podmienky, čo žalovaná s ohľadom na vymedzený rozsah odvolania namieta. Zároveň sa žalovaná odvolala aj na obsah svojho odvolania voči napadnutému rozsudku.

15. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý namietal, že žalovaná nemá pravdu, pretože súd sa dostatočne, zrozumiteľne a presvedčivo vysporiadal s žalovanou tvrdenými skutočnosťami. Považuje za nepodstatné preukazovať v tomto konaní dôvodnosť, prípadne nedôvodnosť väzby, pretože nárok si uplatňuje z dôvodu nezákonného rozhodnutia, ktoré v návrhu na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody označil a to ako uznesenie vyšetrovateľa, ktorým bolo vznesené obvinenie pre konkrétne trestné činy, na základe ktorej začal byť stíhaný v trestnom konaní ako obvinený a ktoré trestné stíhanie bolo dňa 12.03.2013 zastavené. Ak bolo trestné stíhanie zastavené, znamená to, že od počiatku bolo proti nemu vedené nedôvodne, nakoľko sa žiadny trestnej činnosti nedopustil a teda aj väzba bola nedôvodná. Žalovaná duplicitne uplatňuje tie isté odvolacie dôvody pri námietke, že súd sa nedostatočne vysporiadal s výškou majetkovej škody, ktorá mu nezákonným stíhaním mala vzniknúť. Žalovaná tvrdí, že jeho úlohou je predložiť špecifikáciu trov obhajoby, z ktorej by bolo zrejme za aké úkony právnej služby a akú výšku odmeny vrátane režijného paušálu požaduje nahradiť. S týmto tvrdením nesúhlasí. Splnenie požiadavky je pre neho nemožné, pretože on sa úkonov v trestnom konaní okrem tých jeho nezúčastňoval a ani nemohol, pretože bol v kolúznej väzbe. Je povinnosťou advokátov, aby od neho požadovali za poskytnutie právnej služby pri jeho obhajobe odmenu, ktorá je v súlade so skutočne vykonanými úkonmi právnej pomoci, čo sa v tomto prípade aj stalo. Žalobca si je vedomý takejto dôkaznej situácie a preto navrhol ako dôkaz oboznámiť obsah konkrétnych trestných spisov. Skutočnosť, že časť rozhodujúceho trestného spisu a to zväzky X. XI. a XII. nemohol súd z vlastnej, ani svojej viny zabezpečiť ako dôkaz, nemôže byť vyhodnotená ako neunesenie dôkazného bremena. V rámci svojich možností preukázal návrh jemu dostupnými dôkazmi. Toto bolo preukázané tvrdeniami jednotlivých advokátov, ktoré boli ako dôkazy v konaní vykonané a ktorých vierohodnosť spochybnená žalovanou nebola. Buď on alebo jeho manželka zo spoločných prostriedkov tvoriacich BSM zaplatil jednotlivým advokátom za poskytnutie právnej služby jeho obhajoby odmenu v konkrétnych peňažných sumách. Zaplatením tejto odmeny došlo k zmenšeniu jeho majetku, teda k majetkovej škode.

16. Žalobca a žalovaná sa k podaným vyjadreniam ďalej písomne nevyjadrili.

17. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 vo výroku I., ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 5.500,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a sumu 1.737,50 eur titulom náhrady škody. Vo výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá bolo potrebné rozsudok čiastočne zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP čo do sumy 5.024,50 eur a čiastočne ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

18. Súd prvej inštancie vo vzťahu k výroku I., ktorým čiastočne vyhovel žalobe v prejednávanej veci riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska opodstatnenosti žaloby. Výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí

aj náležite odôvodnil. Odvolací súd sa preto v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. S poukazom na citované ustanovenie prihladnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho, žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

20. Tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie s prihladnutím na ust. § 16 zák.č. 514/2003 Z.z. je v prvom rade potrebné ustáliť predmet sporu, t.z. preskúmať žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanú žalovanému. V tomto smere sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v tom smere, že v poradí prvou žiadosťou žalobca popísal priebeh trestného stíhania, ktoré sa voči nemu viedlo a preto bol následne zo strany žalovanej vyzvaný na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Na túto výzvu žalobca reagoval prostredníctvom svojho právneho zástupcu tým spôsobom, že uviedol, že základom nároku na náhradu škody je uznesenie OS v Banskej Bystrici zo dňa 24.07.2004 o vzatí do väzby. Na toto upresnenie následne reagoval žalovaný tak, že podľa ich názoru nebolo v tejto veci preukázané súčasné splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci a preto považuje žalovaná žiadosť za nedôvodnú. V tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že žalobcovi nič nebránilo v tom pokiaľ mal v úmysle domáhať sa ďalších svojich nárokov na náhradu škody z titulu nezákonného stíhania, aby tieto na základe výzvy zo strany žalovaného presne definoval. Pokiaľ definoval len uznesenie o vzatí do väzby, nezostávalo potom súdu prvej inštancie nič iné, ako posudzovať jeho nárok tak, že k predbežnému prerokovaniu jeho nároku došlo len vo vzťahu k jeho väzobnému trestnému stíhaniu a nie k celému trestnému stíhaniu ako takému. Preto bolo v celom rozsahu správny postup súdu prvej inštancie, ktorý sa v prvom rade zaoberal touto okolnosťou a dospel v konečnom dôsledku k tomu právnomu záveru, že predmetom nároku na súde potom môže byť iba nárok na náhradu škody v súvislosti s vydaním uznesenia o vzatí žalobcu do väzby a v súvislosti aj s tým aj náhradou nemajetkovej ujmy za čas, kedy bol žalobca vo väzbe a tiež trovami konania, ktoré musel zaplatiť svojim právnym zástupcom v súvislosti s jeho vzatím do väzby a väzobným stíhaním.

21. Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolacou námietkou zo strany žalovaného v tom smere, či si žalobca zaviniť väzbu sám. Súd prvej inštancie sa touto námietkou zaoberal a dospel k tomu záveru, že z obsahu spisu nevyplývajú žiadne podklady pre záver o tom, žeby si väzbu zaviniť samotný žalobca, keď za takéto zavinenie nemožno považovať skutkové okolnosti, z ktorých orgány činné v trestnom konaní pôvodne vyvodili záver o spáchaní trestného činu žalobcom, ktoré podozrenie sa však podľa výsledku trestného stíhania nakoniec nepotvrdilo.

22. Zavinenie obvineného znamená, že jeho zavinené konanie vo forme úmyselnej nedbanlivosti bolo dôvodom na podanie a vyhovenie návrhu na jeho vzatie do väzby, poprípade k jej predĺženiu. Nejde o to, či zavinenie obvineného vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin a či naplnilo skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale o to, či zjednodušene povedané jeho správanie bolo dôvodom k obave, že v danom prípade bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný. Predovšetkým je potrebné vychádzať z toho, že väzba je prostriedkom na zaistenie obvineného pre účely trestného konania zo zákonom stanovených dôvodov. Podľa § 67 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku odôvodňuje obavu z prípadného kolúzneho správania sa. Na druhej strane však nemôže byť kolúznym dôvodom väzby určitá dôkazná situácia, napríklad existujúce rozpory vo svedeckých výpovediach, zložitost' dokazovania a podobne. Musí sa jednať o konkrétnu skutočnosť nasvedčujúcu v obave, že obvinený má kolúzne zámery. Takéto konkrétne skutočnosti musia byť zistené postupom prípustným podľa trestného poriadku. V opačnom prípade by u každého trestne stíhaného obvineného v počiatočnom štádiu vyšetrovania bol daný dôvod kolúznej väzby. Zároveň však v prejednávanej veci bol žalobca zobrať do väzby aj z dôvodu preventívnej väzby s tým, že pri domovej prehliadke mali byť zabezpečené pečiatky a prázdne faktúry, ktoré odôvodňovali obavu z pokračovania trestnej činnosti. Žalobca však celý čas popieral, že by v jeho prípade bol daný tento dôvod väzby. Poukazoval na tú skutočnosť, že v jeho prípade neboli zaistené žiadne dôkazy, ktoré by vo vzťahu k jeho osobe odôvodňovali záver o obave z pokračovania trestnej činnosti. Žiadne ďalšie fiktívne faktúry, čisté opečiatkované a podpísané

pokladničné doklady a čisté papiere a pečiatky firiem u neho zaistené neboli. Všetky zaistené veci sa týkali spoločnosti, ktorých je spoločníkom a konateľom. Preventívny charakter väzby spočíva v obave s pokračovaním konania obdobným spôsobom ako predchádzal pred jeho zadržaním. Okrem toho z obsahu spisu súdu prvej inštancie, ktorej súčasťou je aj trestný spis je zrejmé, že pri výsluchu žalobcu bolo konštatované, že žalobca je ženatý, má firmu, v ktorej zamestnáva dvoch zamestnancov, má tri maloleté deti a nikdy predtým v minulosti nebol vypočúvaný, alebo trestne stíhaný pre trestný čin alebo previnenie. Už pri svojom výsluchu žalobca konštatoval, že nikdy žiadne faktúry nevystavoval pri jeho domovej prehliadke neboli nájdené žiadne pečiatky, žiadne blanco doklady, ani nič čo by súviselo s týmito faktúrami. Jediné čo robil bolo, že dal kontakt ľuďom na iné firmy, čo on priebežne aj robí, začo neúčtoval žiadnu províziu.

23. Z tohto teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie v tom smere, že by mala byť vylúčená zodpovednosť žalovaného z toho dôvodu, že žalobca si väzbu zaviniť sám. Takéto okolnosti nezistil ani odvolací súd z obsahu pripojených trestných spisov a preto je správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že je tu daná zodpovednosť žalovanej, nakoľko nie je pravdou, žeby si žalobca väzbu zaviniť sám.

24. Správne potom bola priznaná žalobcovi suma 5.500,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy za čas strávený vo väzbe. V tomto smere potom odvolací súd poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Pokiaľ sa žalobca domáhal celkovo zaplata sumy 20.250,- eur, zbytok jeho žaloby čo do sumy 14.750,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy za čas, kedy bol trestne stíhaný z dôvodu neprerokovania nároku (viď. bod 20. tohto rozsudku) so žalovaným, bola žaloba správne zamietnutá. Preto bol rozsudok súdu prvej inštancie aj v napadnutej časti potvrdený.

25. Ďalej sa odvolací súd zaoberal námietkami zo strany žalobcu aj žalovaného vo vzťahu k jednotlivým úkonom právnej pomoci, ktorých náhradu si v tomto konaní žalobca voči žalovanej uplatňoval.

26. Z ust. § 18 zák.č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený má nárok na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s konaním, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, z čoho potom vyplýva, že súčasťou škody, za ktorú štát v režime daného zákona zodpovedá sú účelne vynaložené trovy konania, ktoré musel poškodený vynaložiť k odstráneniu nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu a ktorých náhrada nebola v rámci procesných predpisov ovládajúcich konanie, v ktorom došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávnemu úradnému postupu možná. Zmyslom tejto úpravy je umožniť náhradu trov smerujúcich k zrušeniu, k zmene alebo k náprave protiprávneho stavu, ktorých vynaložením by inak nebolo v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia alebo nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie sa preto správne zaoberal nárokom žalobcu na náhradu škody v súvislosti s jeho vzatím do väzby a väzobným stíhaním s tým, že trovy konania boli ohraničené výškou predbežného prerokovania nároku, teda sumou 6.762,- eur, avšak súd prvej inštancie mohol vychádzať iba z tých trov, ktoré boli vynaložené v súvislosti so vzatím žalobcu do väzby a jeho väzobným stíhaním a preto správne ohraničil náhradu týchto trov konania po dobu trvania väzby žalobcu, t.j. od 21.07.2004 do 19.01.2006. Správne potom nárok v časti o zaplata 3.591,78 eur zamietol, pretože nárok v tomto rozsah nebol prerokovaný. V tejto časti odvolanie podané nebolo, a preto je rozsudok súdu prvej inštancie čo do zamietnutia nároku na sumu 3.591,78 eur právoplatný a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknutý.

27. Čo sa týka samotných trov spojených s predmetným trestným stíhaním žalobcu, v tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Preto námietky ako žalobcu, tak ani žalovanej nepovažuje za dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zdôvodnil všetky úkony právnej pomoci obhajcu JUDr. Jána Pavlovského, následne aj advokáta Mgr. Maroša Uhaľa, správne sa vysporiadal s jednotlivými úkonmi právnej služby a odvolací súd sa s týmto odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje a rovnako v tomto smere v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie v bodoch 49., 50. napadnutého rozsudku. Nie je preto pravdivé tvrdenie v odvolaní žalovaného, že žalobcovi bola priznaná náhrada za 21 úkonov právnej pomoci obhajcu JUDr. Jána Pavlovského (viď. bod 49. rozsudku OS). Rovnako správne postupoval súd prvej inštancie vo vzťahu k trovám za zastupovanie Mgr. Marošom Uhaľom (viď. bod 50. rozsudku OS), pričom súčasťou spisu súdu prvej inštancie je okrem iného aj fa. č. 343 A/2004 od tohto právneho zástupcu pre žalobcu. Zároveň z

obsahu spisu vyplýva, že JUDr. Peter Kočička, ktorý prebral agendu po zosnulom advokátovi žalobcu JUDr. Jánovi Pavlovskom eviduje platby od žalobcu vo výške 11.918,- Sk, 10.000,- Sk a sumu 10.000,- Sk. Rovnako je v spise správa od právneho zástupcu JUDr. Radka Petruňa, ktorý potvrdil, že JUDr. Maroš Uhaľ bol členom ich advokátskej kancelárie do 31.03.2008. Je pravdou, že žalobca bol klientom tejto kancelárie a za poskytnutú právnu službu uhradil dňa 26.07.2004 odmenu vo výške 40.000,- Sk (1.327,76 eur).

28. Čiastočne dôvodná však bola námietka zo strany žalobcu vo vzťahu k nepriznanej náhrady škody za právne zastupovanie advokátom JUDr. Jánom Havlátom. Súd prvej inštancie svoje zamietavé rozhodnutie odôvodnil tou skutočnosťou, že súd nemal za preukázané trovy konané advokátom JUDr. Havlátom, pretože plnú moc na zastupovanie uzavrela G. Z., originál plnej moci sa nezachoval a táto za službu aj zaplatila a z tejto zmluvy je zásadne zviazaný ten z manželov, ktorý ju uzavrel. Vzhľadom na stratu zväzkov trestného spisu č. 10, 11 a 12 sa nepodarilo preukázať výšku vynaložených trov, ani to, či úkony boli v predmetnom rozsahu vykonané a mali priamy súvis s väzbou žalobcu. Preto súd v tejto časti nárok na náhradu skutočnej škody zamietol.

29. Súd prvej inštancie vychádzal v prejednávanej veci z rozsahu náhrady škody, ktorá bola predmetom prerokovania, t.z. že nárok na náhradu škody bol prerokovaný v rozsahu 6.762,- eur za úkony právnej pomoci, čo v konečnom dôsledku nespochybňoval vo svojom odvolaní ani samotný žalobca, ktorý pripustil, že správne čo do sumy 3.591,78 eur bola žaloba nedôvodná a preto v tejto časti ju súd zamietol. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté. Vzhľadom na tú skutočnosť, že čo do sumy 1.737,50 eur bola žalovaná zviazaná zaplatiť žalobcovi náhradu škody v tejto výške za trovy právneho zastúpenia pre advokáta JUDr. Jána Pavlovského a následne pre advokáta Mgr. Maroša Uhaľa, v tejto časti je rozhodnutie vecne správne, odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje a zároveň naňho poukazuje. Predmetom prieskumu odvolacím súdom boli potom nároky za trovy zaplatené JUDr. Jánovi Havlátovi, ktoré súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal. Z obsahu spisu vyplýva, že JUDr. Ján Havlát v odpovedi na žiadosť súdu prvej inštancie uviedol, že dokladmi ohľadom zastupovania žalobcu a prípadne udelenia plnej moci nedisponujú, pretože doba uchovávanía účtovných dokladov je 10 rokov s tým, že skartačná lehota klientskych spisov je tiež 10 rokov. Z elektronicky vedeného klientskeho spisu však vyplýva, že zmluva o právnej pomoci v tejto trestnej veci bola uzatvorená s Katarínou Z., nakoľko Ing. H. Z. bol v tom čase vo väzbe v ÚVV Banská Bystrica. Z elektronicky vedeného spisu tiež vyplýva, že faktúry za právnu pomoc vystavené na G. Z. boli z jej strany uhradené, pretože ich kancelária voči nej neeviduje žiadne pohľadávky. V spise sa zároveň nachádza faktúra s dátumom vyhotovenia 08.09.2004, dátumom splatnosti 16.09.2004, vystavenú pre príjemcu G. Z.. V tejto faktúre sú zároveň zadané jednotlivé úkony právnej pomoci, ktoré zo strany tejto advokátskej kancelárie mali byť poskytnuté. Z dátumu faktúry je zrejmé, že táto bola vystavená v čase, kedy bol žalobca vo väzbe, teda súvisí s väzobným stíhaním žalobcu a zároveň z faktúry je zrejmé, že sa jednalo o úkony právnej pomoci, ktoré by mali súvisieť s výkonom väzby žalobcu. Odvolací súd nestotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, že vzhľadom na tú skutočnosť, že je zrejmé, že zmluvu o právnej pomoci uzavrela manželka žalobcu, by žalobcovi právo na náhradu škodu nepatrilo. V tomto smere odvolací súd sa stotožňuje s odvolaním žalobcu, ktorý zdôvodňoval, že trestný poriadok takéto udelenie plnej moci umožňuje s prihliadnutím na tú skutočnosť, že žalobca bol v tom čase vo väzbe. Zároveň žalobca žil v tom čase v platnom manželstve s G. Z. a preto na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k tomu záveru, že žalobcovi patrí právo na náhradu škody z titulu poskytnutia právnej pomoci JUDr. Jánom Havlátom. Nemôže byť na ujmu žalobcu tá skutočnosť, že vinou štátu došlo k strate zväzkov spisu, v ktorých sa táto plná moc nachádzala aj s jednotlivými právnymi úkonmi, ktoré boli v prejednávanej veci v prospech žalobcu vynaložené. Faktom je, že zmluvná odmena bola vyfakturovaná ako a vyplýva ďalej z vyjadrenia tejto advokátskej kancelárie aj zaplatená. Preto na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že žalobcovi patrí nárok na náhradu škody z titulu poskytnutej právnej pomoci týmto advokátom, avšak s tým, že úlohou súdu prvej inštancie bude ďalej zaoberať sa faktúrou, ktorou JUDr. Ján Havlát vyfakturoval jednotlivé úkony právnej pomoci a posúdiť ich z hľadiska účelnosti a dôvodnosti s prihliadnutím na väzobné stíhanie žalobcu. Úlohou súdu prvej inštancie teda bude zaoberať sa jednotlivými úkonmi právnej pomoci vymedzenými vo faktúre č. 6712004 a po ich posúdení následne úlohou súdu prvej inštancie bude tak ako v prípade advokátov JUDr. Jána Pavlovského a Mgr. Maroša Uhaľa posúdiť účelnosť a dôvodnosť týchto jednotlivých úkonov právnej pomoci. Žalobca si v predmetnej žalobe uplatnil celkovo náhradu škody vo vzťahu k trovám, ktoré zaplatil vo výške 6.306,84 eur vzhľadom na predbežné prerokovanie žaloby ako aj časť priznaného nároku vo vzťahu k advokátovi JUDr. Petrovi Kočičkovi a Mgr. Marošovi

Uhaľovi, môže byť predmetom opätovného prejednaní pred súdom prvej inštancie len čiastka 5.024,50 eur, ktorá zostala predmetom konania po čiastočnom zrušení veci odvolacím súdom.

30. Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalovaného vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Faktom je, že kritérium na priznanie nároku na náhradu trov konania je v zmysle § 255 CSP miera úspechu. Miera úspechu vo všeobecnosti závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petítu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. Zmyslom právnej úpravy podľa CSP nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 O.s.p.. Pravidlo vyplývajúce z § 142 ods. 3 O.s.p. predstavovalo výnimku zo zásady pri rozhodovaní o náhrade trov konania pri čiastočnom úspechu vo veci. Aplikácia tejto výnimky pre plnú náhradu trov konania neprichádzala do úvahy vždy, ale len v prípade, ak sa neúspech prejavil iba vo výške plnenia za predpokladu, že účastník konania na začiatku sporu túto výšku plnenia presne nepoznal a ani presne poznať nemohol (§ IV. ÚS 652/2018, III. ÚS 475/2018). Z publikácie Civilný sporový poriadok vydaného v nakladateľstve BEC vyplýva, Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ust. § 142 ods. 3 O.s.p.. Na rozdiel od prechádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty § 142 ods. 1, 2, 3 O.s.p., ale len dve § 255 ods. 1, 2 CSP.

31. Z toho teda vyplýva, že CSP nemá k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia, avšak môže súd s použitím základných princípov uvedených v čl. 4 ods. 2 CSP aplikovať o rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania „princíp racionálneho zákonodarcu“ a o náhrade trov konania rozhodnúť podľa fiktívnej normy, ktorú by si zvolil, ak by bol zákonodarcom. Vychádzal by pritom z pomyselnej normy, že hoci má strana v konaní úspech, ktorý však závisí od úvahy súdu, môže jej priznať plnú náhradu trov konania. V danom prípade, teda neúspech strany žalobcu súvisí s voľnou úvahou súdu, ktorú on sám nemohol ovplyvniť.

32. Preto bude možné v prejednávanej veci aplikovať zásadu úspechu s tým, že nároky žalobcu súdom priznanej výške vzhľadom na uplatnené prostriedky procesného útoku a procesnej obrany záviseli od úvahy súdu. S ohľadom na charakter uplatnených nárokov priebeh a výsledok sporu nie je možné v časti, v ktorej sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy zaťažiť ho procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potom potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhoradá a nadväzujúca. S ohľadnutím na tú skutočnosť, že k ujme na strane žalobcu došlo, pričom táto je v priamej príčinnej súvislosti so zodpovednosťou štátu za spôsobenú škodu, možno potom konštatovať, že žalobca mal plný úspech v tejto časti a výška uplatnených nárokov vyplývala z úvahy súdu. Preto pri rozhodovaní o náhrade trov konania ako celku ako prvostupňového, tak aj odvolacieho s prihliadnutím na výsledok rozhodnutia vo vzťahu k nárokom na náhradu škody týkajúcich sa trov právnej pomoci pre Advokátsku kanceláriu JUDr. Havláta, bude potom povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť aj o náhrade trov celého konania.

33. Odvolací súd zároveň dodáva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 30.853,78 eur. Je potom zrejmé, že pri spisovaní žaloby pravdepodobne došlo k omylu pri sčítaní nárokov, nakoľko 10.353,78 eur (titulom náhrady škody za právne služby) a 20.250,- (titulom nemajetkovej ujmy) činí spolu 30.603,78 eur a nie požadovaných 30.853,78. Preto čo do sumy 250,- eur bola žaloba správne zamietnutá s tým, že žiadna zo strán túto skutočnosť v odvolaní nenamietala, a preto je rozhodnutie súdu prvej inštancie čo do zamietnutia v tejto časti právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).